

ZONDAG 5

De weg der verlossing

Psalm 3 : 2 en 4

Lezen: Psalm 40

Psalm 49 : 2 en 3

Psalm 27 : 1 en 2

Psalm 118: 10

Geliefden, het Woord van God dat wij u willen prediken is naar Zondag 5 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 12, 13, 14 en 15

Vraag 12: Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er enig middel, waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?

Antwoord: God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede; daarom moeten wij aan haar, of door onszelf, of door een ander, volkomenlijk betalen.

Vraag 13: Maar kunnen wij door onszelf betalen?

Antwoord: In generlei wijze, maar wij maken ook de schuld nog dagelijks meerder.

Vraag 14: Kan ook ergens een bloot schepsel gevonden worden, dat voor ons betale?

Antwoord: Neen; want ten eerste wil God aan geen ander schepsel de schuld straffen, die de mens gemaakt heeft; ten andere zo kan ook geen bloot schepsel den last van den eeuwigen toorn Gods tegen de zonde dragen en andere schepselen daarvan verlossen.

Vraag 15: Wat moeten wij dan voor een Middelaar en Verlosser zoeken?

Antwoord: Zulk een, die een waarachtig en rechtvaardig mens is, en nochtans ook sterker dan alle schepselen, dat is, die ook tegelijk waarachtig God is.

In deze vijfde Zondag wordt ons gesproken over de weg der verlossing.

Dat staat ook boven dit tweede deel van onze Heidelberger.

Daar staat boven: Van des menschen verlossing. Deze verlossing van de mens, zo staat het in deze Zondag, moet zijn naar Gods gerechtigheid. Dat staat heel

duidelijk in het antwoord van deze twaalfde vraag. Daar staat namelijk: God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Dat moet naar Gods gerechtigheid zijn. Dan staat er vervolgens, dat het onmogelijk is, om door de gerechtigheid van een schepsel, of door de gerechtigheid van een engel of door de gerechtigheid van enig ander schepsel bevrijd te worden. Dus niet door eigen gerechtigheid. Het eerste punt was dus naar Gods gerechtigheid; het tweede punt: niet door eigen gerechtigheid en ten derde worden wij gewezen op de Borggerechtigheid.

Dan laat de Heere in deze zondagsafdeling een deur der hope opengaan in het dal van Achor. In de drie vorige Zondagen is ons getrouw geleerd de grote ellende, waar wij allen in gekomen zijn. Daar zijn geen doekjes om gewonden. Als een eerlijke en oprechte geneesheer heeft de onderwijzer ons de totale verlorenheid van ons leven aangetoond. En hij heeft zonder omwegen gezegd: Het is met u gedaan. Daar helpt geen opknappen meer aan. Waar gij in gekomen zijt, is een put zonder bodem, dat is een kerker zonder deur, dat is een ingang zonder uitgang. Daaruit is geen verlossing van uw zijde meer mogelijk. Want het is niet alleen dit kwaad dat roept om straf.

't Is niet alleen dat we wel eens gelogen en gestolen en bedrogen hebben, niet alleen dat we onszelf wel eens op verkeerde dingen hebben betrapt, maar het begin van ons leven, de wortel van ons leven is zo door en door verdorven, dat er nooit meer een vrucht uit groeien kan, die God aangenaam is.

We zijn veroordeeld en er is geen hoger beroep meer mogelijk. En toch, eindigt de Catechismus niet bij vraag 11, dat de gerechtigheid van God eist, dat de zonden welke tegen de allerhoogste majesteit van God gedaan zijn, met de hoogste, dat is met de eeuwige straf aan lichaam en ziel gestraft worden. Dat is het verderf. Dat is de eeuwige ondergang, dat is de rampzaligheid, dat is de hel. Dan begint er weer een nieuw hoofdstuk met deze vijfde Zondag, waar boven staat: "Van des mensen verlossing". Ach, dat moge ons een wonder zijn. Als je dat in je ziel ervaart, dan is het zo'n groot wonder, dat je zegt: O God, ik zal daar de eeuwigheid voor nodig hebben, om daarvan te zingen; dat Gij een deur geopend hebt in het dal van Achor. Dat er uit die gevangenis een uitgang gekomen is. Zodat er uit deze diepe put, waar ik in weggezonden ben, een koord is neergelaten, dat lang en sterk genoeg is om mij uit die ruisende kuil op te trekken, opdat m'n voeten weer gezet werden op het pad der rechtvaardigen.

God heeft een nieuw hoofdstuk in het leven der mensen gemaakt. Dat is al begonnen, toen God onze eerste ouders opzocht; toen ze God niet meer kenden, zoals ze Hem voor de zondeval kenden. Toen ze God niet meer liefhadden. Toen ze alleen nog in panische angst wegvluchtten in het duister van het geboomte. Toen heeft God uit onbegrijpelijke liefde, uit eeuwig erbarmen, deze weggelopen mensen weer opgezocht. Deze revolutionairen, deze opstandelingen weer bezocht en in plaats van ze af te straffen naar Zijn goddelijk recht, heeft Hij ze voor Zijn heilig aangezicht geroepen, om ze genade te bewijzen.

't Is waar, Hij heeft ze eerlijk hun misdaad verteld. Hij heeft gezegd: Heb je van de boom gegeten, heb je het verbond verbroken, heb je tegen Mij overtreden? En toen er geen uitweg mogelijk was, toen heeft Hij gezegd: Dan zal Ik een uitweg maken. Als gij verknocht zijt aan de zonden en aan de duivel, als gij de dood verkoos boven het leven, dan zal Ik de dood doden en zal Ik de satan de kop verpletteren en dan zult gij Mijne zijn. Is dat geen ontferming? Is dat geen eeuwige liefde? Daar wordt ook van gesproken in deze vijfde Zondag.

Van die deur, die geopend is door Gods genade. Daar staat in het begin: Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben. Aangezien wij. In dat woord "aangezien" daar ligt iets in van: "als" het dan zo is; ja zo is het. De onderwezene heeft het ingezien. Het licht is in zijn hart gekomen. Hij spreekt niet langer tegen. Eerst heeft hij getracht om tegen te spreken. Hij heeft gezegd: Ja maar, waarom ben ik dan zo. Kan ik het soms helpen.

En toen heeft de onderwijzer stap voor stap uitgelegd, dat het zijn eigen schuld was. Dat hij Adam was, dat ik die mens ben, die elke dag tegen God revolutie bedrijft. Omdat op de bodem van mijn hart geen liefde, maar haat ligt. Dat onderwijs heeft vrucht gedragen. Het is eindelijk zover gekomen, dat de mens hier in Zondag vijf zegt: Zo is het. Aangezien het zo is. Ik zie het. Ik beken het. Ik stem het toe, ik aanvaard het. Ja, geliefden, daar begint de verlossing. Hoe vreemd het ook moege klinken, daar begint de verlossing. Zulk een boetvaardigheid zegt Calvijn, is vrucht van de verlossing. Want geen ziel kan ware boetvaardigheid beoefenen, tenzij hij gelooft het eigendom van God te zijn.

Dat is een van de gouden regels, die Calvijn gesteld heeft, geheel overeenkomstig de praktijk der godzaligheid. Hier begint een mens aan de zijde Gods te staan en hij zegt: Heere, aangezien het zo is. Hij twist niet meer. Hij zegt niet: Als dat nu eens zo is, indien het zo is, stel nu eens, dat het zo is. Hij zegt: Aangezien het zo is. Ik heb het gezien, ik stem het toe. Ik buig het hoofd. Ik leg de wapens neer.

Daar begint het wonder; het grote wonder van Zalig worden. Dat begint daar, waar de mens zich onder God gewonnen geeft. Want u moet het niet uitvlakken, we zijn vijanden geworden van God. Tegenstrevers, we willen niet, we weigeren. Ook al zeggen we duizend keer, dat we wel bekeerd willen worden. Ook al zeggen we duizend keer, dat we wel net als Gods kinderen willen zijn. Diep in ons hart is er een antipathie, een opstand tegen de weg, waarin God zondaren zalig maakt. Dat komt ten diepste onze eer te na. Daar willen we niet aan, tenzij God op zulke wijze overtuigt, dat we zeggen: Heere nu zie ik het. Nu beken ik het. Nu geef ik het u hartelijk toe. Nu leg ik de wapens aan uw voeten.

Aangezien wij dan naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben. Tijdelijke en eeuwige straf. Ach, het gaat in het leven al vaak fout, als het over die tijdelijke straf loopt. Wie wil er nu straf dragen?

Hoe dikwijls gebeurt het niet, dat we bij onze keurige belijdenis, dat we de dood en de hel verdiend hebben, zelfs de minste tegenslag niet kunnen verdragen zonder tegen God te murmureren, zonder opstandig te worden. Als het in je vakantie vier dagen achter elkaar regent, dan sta je al op tegen God. Heb ik daar nu het hele jaar naar uitgezien? Veertien dagen vakantie. 't Begint al met regen. Dat zijn nog maar heel kleine straffen. Dat zijn nog maar heel lichte tegenheden. Naarmate de Heere ons de gevolgen van de zonde doet gevoelen, begint de opstand in ons hart al te komen. De tegenslagen, en dat waarlijk niet alleen in het leven van degenen, die nog nooit voor God hebben gebogen.

Ook mannen als Job en Jeremia en Asaf en Elia en David, hebben daarmee te worstelen gehad, als de Heere hen tijdelijke straffen deed overkomen, met hen in tegenheden handelde. Dan wil het niet over de lippen komen: Ik heb het verdiend. En dan maar niet te denken over eeuwige straf, de verstoting, de verlorenheid. Het uitgedelgd worden van voor Gods aangezicht. Hoe is het mogelijk zegt u. Dat een mens het dan toch eens kan worden met God.

Ach, het is ook niet mogelijk, tenzij dat God ons Zijn genade geeft. Wanneer Hij ons Zijn liefde in het hart uitstort. Wanneer Hij ons laat zien door Zijn Heilige Geest, dat God het bij het rechte eind heeft, dan beginnen we te bekennen, Uw doen is rein en Uw vonnis gans rechtvaardig. En toch als hier de onderwezene, de leerling zegt: Nu zie ik het, ik heb het oordeel verdiend, ik zal U niet langer tegenspreken, ik zal niet langer opstandig zijn, ik zal niet langer tegen U tekeer gaan, dan legt hij toch het hoofd nog niet in de schoot. Dat is ook iets belangrijks in het leven van Gods kinderen, als God onze ziel overtuigt, als Hij ons leven als verloren aan de kaak stelt, als we zo voor God in waarachtige boetvaardigheid onze schuld belijden, dan stijgt er tevens een gebed tot God op, uit de nood van onze ziel. Want u moet niet vergeten, ook het onbekeerde hart, de mens die God niet vreest, kan op bepaalde momenten wel bang zijn voor het oordeel. Ja, daar kan zelfs wel een bekentenis zijn van de rechtvaardigheid van God. Een man als Farao heeft eenmaal gezegd tegen Mozes: Ik en mijn volk wij zijn goddeloos, gij zijt rechtvaardig. En wat heeft Saul niet bekend aan David als David hem goed voor kwaad vergold? Toen zei hij: Mijn zoon David, je bent veel beter dan ik. Ik weet voorzeker, dat God je de troon van Israël geven zal. Kom maar weer in mijn huis. Maar ach, de tranen waren vlug gedroogd (1Sam.24:17-21).

Als de Heere het oordeel wegnam van Farao en zijn volk, dan zei die zelfde Farao: Wie is de Heere, ik ken de Heere niet, en ik zal ook het volk niet laten trekken. Dat is ook vaak de gesteldheid van onze ziel. Als we onder druk komen, als straffen komen, als oordelen komen, als het niet goed gaat in ons gezin, als onze lichaamskracht wordt afgebroken, dan zijn we allen nog wel bereid om zoals een slaaf buigt onder de zweep van zijn meester, te zeggen: Niet doen, o Heere, niet doen, wees mij genadig. En als de Heere dan in Zijn onbegrepen barmhartigheid Zijn stok opheft, de wolken wegneemt, de zon weer doet schijnen, dan is de praktijk van ons leven, wat in Farao's hart leefde

zo menigmaal: Wie is de Heere, wat heb ik met de Heere te doen. Laat me los en laat me leven naar het goeddenken van mijn eigen hart.

Maar dit is nu het kenmerkend onderscheid, als de Heilige Geest, als de Geest van Christus, ons ontdekt. Als de Heilige Geest ons zaligmakend ontdekt, dan gaat Hij nog dieper, dan gaat die ontdekking niet alleen over de gevolgen van de zonde, maar zoals we in de vorige hoofdstukken gezien hebben, over de zonde zelf. Maar dan gaat bij die ontdekking en bij die bekentenis van eeuwige en tijdelijke straffen verdiend te hebben, 't gebed tot God op: O God, ik heb het verdiend, dat is waar, maar is er dan nog een middel, waardoor we deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen?

Er zijn mensen, die leren en die zeggen, dat een mens zo voor God moet buigen, dat hij als een totaal hopeloze geen raad meer weet. Dat hij zulk een welgevallen kreeg in de straf van zijn ongerechtigheid, dat hij niet meer durft te roepen om genade en om ontferming. En ik weet; dwaze zielen vinden dit pas echt. Maar het is in strijd met het werk van de Heilige Geest in het hart van Gods kinderen. 't Is in strijd met de goddelijke bedoeling in de ontdekking van onze zonden.

Ach, ik heb het al meer gezegd. En dit moet je op de wanden van je hart schrijven; God maakt een mens hulpeloos, radeloos, uitzichtloos, maar dan op en van zichzelf. Niet ten opzichte van Hem. 't Is nooit het werk van de Heilige Geest om de mens radeloos te maken ten opzicht van God. Het is juist het werk van de Geest, vanaf het eerste ogenblik, dat onze ziel weer tot God roept, dat we weer van Hem onze hulp gaan verwachten. Dat we weer Mens-Gods zouden worden. En daarom, als de Heere ons zulk een kennis geeft in het hart, dat we naar het rechtvaardig oordeel Gods tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, dan geeft Hij ons op datzelfde moment het gevoel in ons hart; ja, ik durf het zo noemen: "het gevoel in ons hart", dat hoewel we dat gedaan hebben en rechtvaardig door God konden verstoten worden, we toch zoveel in God zien, dat we gaan vragen: Heere, is er dan nog ontkoming?

Want dit ondergaan van de straf is niet alleen de hel, dat is niet alleen het eeuwig brandend vuur, maar de diepte van de hel, het erge van deze straf, dat is het gemis van God, tegen Wie we gezondigd hebben. En, Die te missen is voor degene, die door de Geest ontdekt wordt, onhoudbaar. Hij zou het vuur nog kunnen verdragen; hij zou de duisternis nog kunnen billijken, maar God te missen, dat kan hij niet billijken. God eeuwig te missen, dat is de hel van de hel. Dat is de brand van het vuur. Dat is de diepte van de put des verderfs. Daar is hij banger voor dan voor de dood. Daar is hij meer bedroefd over, dan over al de slagen, die God hem in het rechtvaardig oordeel ooit geven kan. Zulk een mens wordt weer naar God toe getrokken, die is op God aangelegd. Dat hoort bij de aard van het mens zijn. Toen Jezus in de grote godsverlating zich nederboog voor het aangezicht Zijns Vaders in de hof van Gethsémané, toen al de toorn Gods op Hem kwam, toen heeft Hij gebeden: Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker aan Mij voorbij gaan (Matth.26:39). Dat was geen weigeren, hij zei niet: Het is Mij te zwaar, Ik kan niet meer, maar

dat was vanwege de band, die Hem aan Zijn Vader bond. Evenwel in onderwerping: Doch niet, gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt.

Zelfs daar, heeft de Borg nog gesmeekt of de gemeenschap met Zijn Vader niet restloos verbroken zou behoeven te worden. Ja, dit is het eigenlijke van het zaligmakend werk. In de ontdekking van onze schuld, dat in dit kritieke ogenblik, als het niet meer gaat om de straf als zodanig, we het gemis van God niet meer dragen kunnen.

Hieruit blijkt, dat deze twaalfde vraag wel degelijk thuis hoort in het stuk der verlossing. Hier gaat de ontdekte vragen: Is er nog een middel waardoor we de straf kunnen ontgaan en weder tot genade komen? Daar gaat het om. Mag een zondaar zo bidden? Zo wil God dat wij bidden zullen. Ik weet wel, in het verdere van het leven van Gods kind leren we, dat deze straf alleen kan worden weggenomen door de kruisdood van Christus. We leren in de praktijk van ons leven, dat die straf niet kan worden weggenomen, tenzij dat aan de gerechtigheid van God kan worden genoeg gedaan en op welke wijze dat gebeurt. Maar deze noodkreet is het schreien van de verloren zoon, die zegt: Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u en ik ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. En opstaande ging hij naar zijn vader (Luk.15:18-20).

En wederom tot genade komen. Dat is toch de drijfveer, dat is toch de diepe betrekking door de Geest gewerkt, om weer tot genade te mogen komen. En die genade is de vereniging met God. Niet alleen bevrijding van de straf, maar weer vereniging met God. Let op! Hij vraagt niet: Heere, hoe kunnen we de straf ontgaan? "punt". Zo heeft Judas geroepen en zo heeft Ezau geroepen en zo roept elk mens die bang is voor God zonder dat hij God bemint. Maar de Heilige Geest doet meer dan ons de afstand tonen tussen God en ons. Meer dan ons te laten zien, dat we tegen God gezondigd hebben.

De Heilige Geest laat ons zien, wie God is en als je ziet wie God is in de praktijk van je leven, dan kun je God niet meer missen. Dan is juist de scheiding met God de eeuwige nacht. En daarom gaan we in de diepte der duisternis vragen: Heere is er nog een middel, waardoor ik weer met U verzoend kan worden. Waardoor ik U niet eeuwig zal missen. Waardoor ik weer terug mag komen tot God, tot het Vaderhuis, tot mijn bestemming. Welnu, dat is toch een aangenaam gebed. En daar tegenover klinkt het antwoord zo koel. Dan staat er: God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan wordt. Daarom moeten wij aan haar (die gerechtigheid dus) òf door onszelf òf door een ander volkomen betalen. Eerlijk gezegd valt dit antwoord ons tegen. We hadden verwacht, dat de grote geneesmeester dit verloren schaap aanstonds op Zijn schouders naar huis zou dragen.

En nu staat er dat gereserveerde dat onpersoonlijke "God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan wordt". Is er dan toch weer een sluitboom, een sta in de weg? Een onoverkomelijke hinderpaal waar we niet verder door komen? Nee, wat God hier openbaart, door middel van de onderwijzer, dat is

om de verlossing des te luisterrijker te maken, en de innige dank straks tot in eeuwigheid te doen opstijgen. Als de Heere zich als het ware een ogenblik inhoudt, om zich te openbaren aan zulk een kermer om gena, is dat, opdat we straks zullen zingen: nu zie ik het, het was door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen. Want Sion zal door recht verlost worden en haar wederkerenden door gerechtigheid (Jes.1:27). God hoeft ons waarlijk de hemel niet binnen te smokkelen door een achterdeur.

O, daar zijn mensen, die zo de nadruk leggen op het recht van God, dat ze vergeten, dat dit recht hand in hand gaat met de liefde van God. En de openbaring van dit recht haar luister bijgezet kreeg of liever haar volle heerlijkheid ontving in de overgave van de Heere Jezus Christus. Want nooit heeft de Heere God klaarder Zijn gerechtigheid geopenbaard, dan toen Hij Zijn enige Zoon aan het kruis liet hechten. Er zijn ook vele zielen, die de gerechtigheid Gods als een afschrikwekkende deugd voor zich zien en die maar liever spreken over de liefde en over de barmhartigheid. Maar in deze weg komen we nooit tot de bevrijding van onze ziel. Want, stel dat God Zijn gerechtigheid van ons eiste, zonder dat Hij Zijn liefde toonde, we zouden God niet kunnen weder liefhebben.

En aan de andere kant; stel dat God ons door Zijn liefde in de hemel opnam en we zouden daarmee gedacht hebben, dat we Zijn gerechtigheid gekrenkt hadden, we zouden God nooit recht in de ogen kunnen zien. We zouden altijd schuchter als met een gestolen plaatsje in de hemel zijn. Maar nu wil God ons zó verlossen, dat we Hem als nieuw geboren kinderen eerlijk in de ogen kunnen zien. Dat we aan Zijn rechterhand kunnen zitten en dat we eeuwig vrolijk mogen zijn. Om God, in God en tot God. Zo wil God ons verlossen en zo verlost Hij ons ook. Dat gaat Hij ons hier nu leren.

Hij gaat tot zulke kermende zielen iets zeggen: maar Hij zegt geen nee. In de hel wordt nee gezegd. Als er in de hel wordt geroepen: Is er nog een middel om uit deze plaats te komen; is er nog een Lazarus, die het uiterste van zijn vinger in het water steke en met enkele druppels water de brand van mijn tong verkoele, dan wordt daar geantwoord: Nee. Dan zegt God van zijn troon: van daaruit is geen redding mogelijk. Die in de plaats der verdoemden zijn, zullen nooit meer bidden, nooit meer hopen, ze zullen nooit meer verlost worden. Wij leven nog in de tijd der genade en in de tijd der genade is er een antwoord van God en dat antwoord dat klinkt; God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede. Als we het nu eerlijk op de keper beschouwen en dan vraag ik het allen, die ontdekt zijt door de Heilige Geest: Zou u willen, dat God het buiten die gerechtigheid om deed. Zou u willen, dat u zalig werd terwijl dat ge toch God bedroefde, Zijn deugden krenkte, Zijn eer ontluisterde. Ik weet, dat wanneer ge God lief gekregen hebt, dat ge Hem zo liefhebt, dat ge zegt: Nee, Heere, U hoeft om mij niet te lijden. U kunt om mij geen smarten dragen. Het is onmogelijk, dat U om mijnentwil Uw gerechtheid zou schenden.

Maar Heere, hoe dan? Ik kan voor U niet bestaan, maar ik kan zonder U niet

leven. Hoe dan? God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan worde. En ik dacht dat dit ook overeenkomstig de begeerte was, die God in ons hart werkt. Want het moge dan aanvankelijk een drang zijn tot zelfbehoud, maar in die drang tot zelfbehoud ligt toch ook een hartelijke liefde tot de Heere. Dan ga ik er niet over twisten, wat min of wat meest is, en dan schrijf ik u geen schema voor, waarin u dit allen beleefd moet hebben. Deze beide zijden werkt God in het werk der genade. God wil, dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan worde. Dat wil God, daar gaat God niet vanaf. Zo heeft God het gezegd, en deze gewilligheid werkt Hij ook in ons hart. Hoe dat dan moet, dat weet ik dan niet, zolang als Christus Jezus me niet geopenbaard is en God het wonder aan mijn hart niet bevestigt, weet ik het niet, maar er is wel een begeerte om het te mogen weten: hoe dat aan Zijn gerechtigheid genoeg gedaan wordt. Hij heeft als die Zafnath Paäneah, als die behouder des levens zijn broeders onderhouden, toen zij hem niet kenden. Maar het ging voor het oog in een gestrengte weg.

Zijn broeders moesten tot de bekentenis komen: We hebben kwaad gedaan; God heeft de ongerechtigheid van ons bezocht. We hebben naar onze broeder niet gehoord, toen hij kermde in de put, toen we hem verkochten in de hand van de Midianietische kooplieden en nu heeft God ons in de gevangenis gebracht. En toen ze tot die bekentenis kwamen, toen kon Jozef zich niet langer bedwingen. Maar voor die tijd was hij al bezig om ze van zijn schatten en goederen te bedienen. Welnu, zo doet God nu ook met ons. Ook al kennen we de Borg Christus nog niet als onze persoonlijke God en Zaligmaker. Al hebben we de hand des geloofs nog nimmer gelegd op het geslachte Godslam, dan worden we toch reeds uit Zijn schatkamer bediend. Hoewel het schijnt, alsof Hij de gestrengte Heere is, wanneer Hij hardelijk tot ons spreekt. Telkens en telkens doet hij gevoelen, dat al hetgeen wij meebrengen om van Hem geholpen te worden, is als het koopgeld in de mond van de zak.

Met andere woorden, dat Hij onze offerande niet aanvaardt. Dat Hij ze telkens afwijst.

En dan wijst en blijft Hij wijzen op het tekort in ons leven. Net zolang, totdat er een weg gevonden wordt, dat aan Gods gerechtigheid genoeg gedaan wordt. Daarom moeten wij aan haar òf door onszelf òf door een ander volkomen betalen. Let op, wij moeten betalen. Want onze zonde is schuld voor God. En schuld kan niet met liefde goedgeemaakt worden. Schuld moet in de weg van het recht goed gemaakt worden. Dan moet betaald worden en dan geldt geen liefde, dan geldt enkel recht. Er moet betaald worden aan God. Ik moet betalen. En dan wordt er een deur geopend en dan komt er toch een lichtstraal. Ik moet door mijzelf betalen of ik moet door een ander betalen. Wel volkomen betalen. Door mijzelf of door een ander.

Geliefden dat leert de wet niet. De wet spreekt alleen van betalen zondermeer. De wet zegt niet: door jezelf of door een ander! Dat leert ons Gods Geest. Dat leert ons het woord van God.

God heeft ons dat geopenbaard, dat grote geheim, waar de heidenen maar niet

achter kunnen komen. Dat geheim, dat in het hart van een mens nooit is opgekomen. Dat geheim, waar de engelen begerig zijn in te blikken. Dat God ruimte laat om door een ander te betalen. Dat zal straks onze zaligheid worden, als wij betaald hebben door die Ander. Want (dan loop ik even vooruit, het kan niet anders); als dan straks aan mij geopenbaard wordt, dat God mijn ongerechtigheid zocht in mijn Borg en Zaligmaker, dat Hij de straf droeg, draag ik in Hem die straf. Dan ben ik één met Hem, dan lig ik met Hem in de kribbe, dan hang ik met Hem aan het hout. Dan ga ik met Hem de eeuwige nacht in. Dan zijn Zijn wonden, mijn wonden. Dan is Zijn doornenkroon, mijn doornenkroon. Dan heb ik Hem die smaad en die plagen en die wonden toegebracht en dan betaalt Hij in mijn plaats en ik betaal door Hem. Dat maakt juist die vereniging met Christus zo hecht. Dat maakt ook de smart der zonde zo echt en zo diep. Dat maakt ook het berouw over mijn verlorenheid zo innig. Dat maakt juist die droefheid een droefheid naar God, die een onberouwelijke bekering werkt tot zaligheid. Door onszelf of door een ander volkomen betalen. Dat eist God. En dan vraagt de onderwijzer: Kunnen we door onszelf betalen?

Ach, aan pogingen hiertoe ontbreekt het ons niet. In onze onbekeerde staat niet, maar aanvankelijk ook niet als ons oog verlicht is voor de noodzaak der betaling en onze zonde als schuld gezien is. Allerwegen worden allerlei middelen aan de hand gedaan. U weet het, hoe de Roomse, te dien opzichte over de genade denkt. Vermengd met werk. U weet, hoe de vrijzinnigheid spreekt over de schuld die gemaakt is en die weg gedaan moet worden door het betere ik, dat in de mens leeft. U weet in het algemeen hoe de wereld de gevolgen van de zonde en het kwaad in de wereld wil uitroeien. Maar hier baat geen beter doen. Hier baat geen enkele menselijke wetenschap. Hier baat geen opvoeding; 't is al mislukt in de loop der eeuwen. Zesduizend jaar is de mens bezig om de wereld tot een Paradijs te maken en om de mensheid anders te maken. Het is altijd mislukt en het zal ook blijven mislukken. Want uit die boom, zegt God, is in der eeuwigheid geen vrucht. De wortel van de boom is kwaad. Je kan er aan snoeien en aan mesten wat je wilt. Maar de kwade boom, zegt Jezus, die brengt geen goede vrucht voort.

In tegendeel, we maken onze schuld nog dagelijks groter. We doen het als dronkaards en als dieven en hoereerders en moordenaars en als opstandelingen. We doen het als hele nette beste brave farizeërs, die zeggen: wat vraagt de Heere nog meer van me. Ik doe toch zeker wat ik kan. Ik ga toch naar de kerk en ik bid en ik dank toch en ik leer m'n kinderen toch in de Bijbel lezen? Wat kan de Heere nog meer van mij vragen? We maken onze schuld nog dagelijks groter. 't Is geen afbetaling voor hetgeen wat we tegen God gedaan hebben. Kan er ergens iemand gevonden worden; een schepsel, een bloot schepsel, een schepsel zondermeer, dat voor ons kan betalen? Bijvoorbeeld een dier. Het bloed van dieren, dat is niet besmet. Dieren hebben rein bloed. Ze hebben geen zondig bloed. Daarom moesten er onder het oude verbond dieren geslacht worden. Net zolang, totdat het bloed van Het Lam

geslacht is. Het bloed van de dieren is geen zedelijk bloed, dat wil zeggen: een dier is geen scheepsel met verstand en wil, dat zichzelf kan offeren voor God.

Het bloed van het dier wordt afgenomen, maar daar is God niet mee tevreden, omdat het geen redelijk zedelijk scheepsel is. Betaald moet er worden door het bloed van een redelijk zedelijk scheepsel. Gegeven moet het worden uit enkel liefde tot God en dat kan geen dier. Dat kan ook geen engel. Want een engel heeft geen bloed en een engel heeft geen lichaam. Een engel kan in onze plaats niet lijden en sterven. Engelen zijn gediensstige geesten ter zaligheid uitgezonden, voor degenen, die de Heere vrezten. Zij kunnen dus ook onze middelaar niet zijn.

Ten eerste wil God aan geen ander scheepsel, dan aan een mens, de schuld straffen, die de mens gemaakt heeft en ten tweede kan ook niemand, die alleen maar een bloot scheepsel is, de last van de eeuwige toorn tegen de zonde dragen. Hij kan het niet uithouden onder die toorn van God. Ze zouden nooit de prijs kunnen afbetalen. Dus er zou ook nooit een tijd komen, dat ze de verworven gerechtigheid aan anderen zouden kunnen toepassen.

Zingen wij nu van Psalm 27 de verzen 1 en 2.

Wat moeten we dan voor een middelaar en verlosser zoeken? Als het nu in ons niet is en buiten ons niet is, als er geen enkel scheepsel is, hoe moeten we dan verlost worden? Waar moeten we dan zoeken naar een middelaar of een verlosser?

Hier wordt niet meer gesproken van een middel maar van een middelaar. De onderwijzer leidt ons heen, geheel overeenkomstig de werking van Gods Geest, naar de Middelaar. De Middelaar Gods en der mensen. Zoals God ook in de praktijk van ons hart doet. Bij de een in korter, bij de ander in langer tijd. Maar al degenen, die zo snakken naar de gemeenschap met God, naar de vrede en naar de gerechtigheid, die wijst God stap voor stap heen naar die fontein, die geopend is tegen de zonde. En geliefden, dit wonder komt van God Zelf. Geen mens heeft het uitgevonden. Ach, dat is toch zo wonderlijk, als je er iets van ervaart in je ziel. We hebben natuurlijk allemaal van jongs af over die Middelaar en over die Verlosser gehoord. Als kind leerden we reeds van Hem zingen en het is goed. Maar toch, als we in de praktijk van ons leven de scheiding zien tussen God en tussen ons, als we in de praktijk van ons leven toestemmen: O God, ik heb het verknoeid.

Ik kom er nooit meer bovenop. En we ervaren, dat we het voor God nooit meer kunnen goedmaken. Geliefden, dan staan we vaak nog zo blind voor die weg der verlossing, die God in Christus ontsloten heeft, totdat het God behaagt Zijn Zoon in ons te openbaren en die poorten der gerechtigheid te openen, waar hiervan gesproken wordt in het laatste deel van onze zondagsafdeling.

Wat moeten we dan voor een Middelaar en voor een Verlosser zoeken? Hoort

u het? Die Middelaar en Verlosser, die moeten we zoeken. Die moeten we niet bij onszelf zoeken, niet bij enig schepsel, niet bij de heiligen, want ze kunnen onze Middelaar niet zijn. Maar we moeten die Verlosser zoeken, dáár waar God Hem geopenbaard heeft. In het Woord Zijner genade. Wat voor een Middelaar en Verlosser moeten we zoeken? Dan zegt het antwoord: we moeten zulk Een zoeken, die een waarachtig en rechtvaardig mens is en toch ook sterker dan alle schepselen, dat is, die ook tegelijk waarachtig God is. Ach, alle zoeken zou tevergeefs zijn indien God Zelf niet geopenbaard had, Wie die Middelaar is. Die Hij ook voortgaat te openbaren, ook in het hart, wie die Man is, die God daartoe gekozen heeft. Die sterke Held, Die waarachtig en rechtvaardig is en Die sterker is dan alle schepselen, Die tegelijk waarachtig God is.

De engelen zijn begerig om te weten, wie dat is; totdat God het geopenbaard heeft aan de mens en God Zijn enig geboren Schootzoon in de wereld gezonden heeft, Die ons vlees en bloed heeft aangenomen uit de maagd Maria, geboren door de ontvangenis van de Heilige Geest.

Alzo waarachtig en rechtvaardig mens, maar ook sterker dan alle mensen, die ook gebleven is wat Hij was, namelijk de enige eeuwige Zoon van God. Die wordt hier genoemd een Middelaar en een Verlosser. Wat een Middelaar is? Dat is een Bemiddelaar tussen twee partijen. Tussen God als Rechter en de zondaar als schuldige. Nu heeft God van eeuwigheid de wereld in Christus met Zichzelf verzoend. God heeft niet Christus met de mensen verzoend, maar God heeft Zichzelf met de mensen verzoend, met de wereld verzoend. Die nieuwe mens die straks op die nieuwe aarde leven zal. Dat heeft Hij gedaan in het offer van Zijn Zoon Jezus Christus.

Alle andere verlossingsgedachten, die er in de wereld zijn, staan diametraal tegenover de verlossing, die in Christus Jezus is. Alle heidenen kennen ook verlossers en middelaars en profeten, die ze de weg naar het leven wijzen. Maar altijd moet de mens zichzelf verlossen op welke wijze dan ook. De arme heidenen, ze brengen hun kinderen in de armen van de Moloch om hun goden gunstig gezind te stemmen. Maar ziet dit is nu het grote wonder van Gods genade; God heeft Zelf voor het offer gezorgd en dat offer, dat is voortgesproten uit het hart van God. Dat is niet ons kind. Dat is niet degene die wij hebben voortgebracht. Dat is niet de schat, die wij in het aanzijn geroepen hebben of verworven hebben, maar dat is Gods schat. Dat is Gods Schootzoon. Dat is Gods Izak. Dat is Gods Enige. En toen heeft God, uit eeuwige innerlijke barmhartigheid, Die Zoon tot een Middelaar gegeven en Die laat Hij ons verkondigen. Welnu, als er nu hier nog mensen zijn, die in die diepe put zitten, waarin geen uitweg is, die zich verloren weten voor God; die zeggen: O, God hoe moet het met mij?

Want Uw wet getuigt tegen me. Ik heb tegen al Uw geboden zwaarlijk overtreden. Christus ken ik niet, mezelf kan ik niet verlossen, m'n krachten schieten tekort. Dan zegt de onderwijzer: Wat moeten we dan voor een Middelaar zoeken? Hoe moeten we uit deze ellende verlost worden? Dan zegt

God van de hemel en daarmee eindig ik: Deze is Mijn geliefde Zoon, in
Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem! (Matth.17:5). Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.